

Галената дъщеря.

(Народна приказка).

I.

мало единъ мжжъ и една жена. Тѣ нѣмали много дѣца — само една дъщеря. Тѣ я обичали много и не давали прахъ да падне по нея: сѣ на ржцѣ я дигали и слагали и не ѝ давали нищо да похване да работи. Сутринъ всички ставатъ, а тя лежи до пладне. Дойде майка ѝ, дигне я, облѣче я и я натжкми. Тури ѝ до огнището една възглавница, па я остави. И стой така цѣлъ день тамъ. Огладиѣ ли, майка ѝ я нахрани, напои и разтрѣбва. Когато ѝ ставало студено, тя думала: „примжкъ, примжкъ!“ и майка ѝ или баща ѝ я помѣствали по-близу до огъня. Стане ли ѝ горещо, тя думала: „отмжкъ, отмжкъ!“ и тѣ я отмѣствали.

Днесъ така, утрѣ така, дъщерята станала мома за женене. Почнали да идатъ годежници. Днесъ дойде нѣкой да попита за момата, а майка ѝ ще застане прѣдъ годежниците и ще имъ разкаже, какъ е гледана щерка имъ, какъ е дигана и слагана, па имъ казва: „Ако и вие се наемете да правите така, ще ви я дадемъ“. Дойде този, онзи, питатъ за момата, а майката сѣ това имъ хортува. И тѣ вече не повтарятъ. Най-послѣ дошло едно момче да я иска. И майката почнала да му говори:

„Е, синко, нашата мома е научена на ржцѣ да я дигаме, на ржцѣ да я слагаме; ако е гладна и жедна, на крака ѝ носимъ; студено ли е, примжкваме я до огнището, жегали е, отмжкваме я. Ако се наемашъ да вършишъ това, ще ти я дадемъ“.